

Σεβαστή

Julien Grivel

Βιβλιοθήκη Μανώλης Φουντουλάκης

Ελούντα 2016 ISBN: 978-960-99900-1-1

Βραβευμένος με το Αργυρό μετάλλιο του Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού και με το βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών για την ανιδιοτελή προσφορά του στην χανσενική κοινότητα της Ελλάδας, ο οδοντίατρος Julien Grivel μετουσιώνει τη μακρά βιοματική του εμπειρία σε μια δυνατή μυθοπλασία που θα αγγίξει τον κάθε αναγνώστη.

Ηρακλής Καρκαζής

Ο Julien Grivel με δικά του λόγια

Μεταφράζοντας, σαν άσκηση, το γαλλικό αντίτυπο του βιβλίου μου στα ελληνικά, έτρεφα μυστικά την ελπίδα να το δω μια μέρα μεταφρασμένο στα λογοτεχνικά ελληνικά. Είχα την καλή τύχη, στο δρόμο μου, να συναντήσω την Κυρία Καίτη Χιωτέλλη, αξιόλογη συγγραφέα και ποιήτρια, που μου πρόσφερε το λογοτεχνικό της ταλέντο για να είναι πιο κατάλληλη η μετάφραση μου.

Πώς είχα την ιδέα να γράψω αυτό το βιβλίο; Το 2009, συνάντησα στο Νοσοκομείο Λοιμωδών Νόσων “Αγία Βαρβάρα”, εκεί πού βρισκόταν το λεπροκομείο και πού είχα θεραπεύσει τα δόντια των χανσενικών 26 χρόνια, μια γυναίκα, 70 χρονών περίπου, που έκανε μια επίσκεψη σε μια ασθενή φίλη της. Φεύγοντας μου είπε ότι μόλις είχε μάθει ότι η μητέρα της που είχε

πεθάνει πριν σαράντα χρόνια, είχε προσβληθεί από λέπρα. Εδώ και σαράντα ολόκληρα χρόνια δεν το ήξερε μέχρι σήμερα. Αυτό που είναι τρομερό γι’ αυτούς τους ασθενείς είναι ότι είχαν προσβληθεί όχι μόνο από τη νόσο αλλά και από την προκατάληψη, από την απόρριψη. Ντρέπονταν για την αρρώστια τους. Συχνά, όλη η οικογένεια του ασθενούς υπέφερε από διάκριση και αυτό δείχνει πώς ήταν μια διακοπή ισορροπίας μεταξύ του ασθενούς και του κοινωνικού περιβάλλοντος.

Λοιπόν, φαντάστηκα τη ζωή αυτής της μητέρας (Σεβαστής) και εκείνη της κόρης της (Αγγελικής) που δεν ήξερε τίποτα για τη φρικτή πραγματικότητα που ζούσε η μητέρα της. Μόνο ο άντρας της Σεβαστής και ο γιατρός της το ήξεραν. Πρόσθεσα αληθινές

μαρτυρίες σ' όλο το κείμενο. Γι' αυτό το βιβλίο δεν είναι ένα μυθιστόρημα αλλά μια αφήγηση. Ταυτίζομαι με αυτή την ασθενή (τη Σεβαστή) για να ζήσω το δράμα της και για να καταλάβω ποιούς διανοητικούς μηχανισμούς βρίσκει να τα βγάλει πέρα. Ανακατεύομαι στην οδυνηρή πραγματικότητα για να καταλάβω διανοητικά πως να βρω μια διέξοδο. Εκφράζω το βαθύ σεβασμό και την αγάπη για όλους αυτούς τους ήρωες. Αυτό που με εντυπωσίασε είναι το παράδειγμα που διαφαίνεται μέσα από τη γενναιότητα, την αξιοπρέπεια που έχουν κρατήσει μετά από όλες αυτές τις δοκιμασίες. Παρ' ότι όλα αυτά, έμειναν όρθιοι με μεγάλη αρχοντιά.

Αυτό δείχνει πώς, πολύ συχνά, στις δοκιμασίες, επαναστατούμε κατά της αδικίας. Αλλά, αργότερα βρίσκουμε μια αναπάντεχη δύναμη που μας οδηγεί στην ηρεμία.

Ήθελα να δείξω ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν χρειάζονταν ούτε συμπόνια ούτε οίκτο, αλλά εκτίμηση και αγάπη. Να δείξω την εσωτερική ομορφιά τους.

Σ' αυτό το κείμενο, δείχνω πώς, γράφοντας, έπρεπε πολύ συχνά να ξεφύγω από τη δραματική δύναμη της αφήγησης και περίγραψα την ομορφιά και τις χάρες του τοπίου. Μεταξύ του δράματος και της ομορφιάς, αυτό μπορεί να δημιουργήσει μια συγκινησιακή απόσταση που μπορεί να ενοχλήσει τον αναγνώστη. Αλλά, για μένα, αυτό έχει νόημα στο μέτρο που αυτό αντιστοιχεί στη λεπτότητα των ασθενών, στην ανάγκη τους να κρατήσουν την αξιοπρέπεια τους, να συνεχίσουν να κρατήσουν ένα θετικό πνεύμα χάρη τη φύση, παρά τις δοκιμασίες.

Είναι το συναίσθημα και μια βαθιά σκέψη που οδήγησαν την πένα μου. Να είσατε σίγουροι ότι μέσα σ' αυτή τη μεγάλη συγκίνηση, οι λέξεις γίνονται εύθραυστες.